

Lukas er blevet en glad dreng

Hjælp: Lukas har haft en svær start på livet, og oveni blev familien indberettet til kommunen. Men vedholdenhed og hjælp fra de rigtige fagpersoner har sendt Lukas i den helt rigtige retning.

Af Sigrild Hald Kristensen, sik@jv.dk

– Da vi fik Lukas og kom hjem med ham, oplevede vi ham som meget anderledes end andre børn. Han ville gerne bare være ved mig, og da han kom i den alder, hvor han kunne kravle, så søgte han væk fra de andre børn, når vi var i mødregruppe.

Sådan indleder Gitte Christiansen fortællingen om sønnen Lukas, som nu er tre et halvt år gammel.

Gitte bor sammen med manden Søren Christian og parrets to børn, Lukas og Olivia, på en gård ved Føvling i Vejen Kommune, helt derude hvor roen er larmende tavs, og hvor man affinder sig med at køre til alting.

Familien har boet i huset i fire år, Gitte går hjemme med de to børn, og Søren Christian er selvstændig.

Svært ved at finde ro

Familien har søgt og fået hjælp hos ergoterapeut Ulla Lebahn, som hjælper børn med spiseproblemer.

Ulla Lebahn har base i Kolding, men hjælper familier over hele landet, og som beskrevet i JydskeVestkysten mandag den 11. maj, så oplever ergoterapeuten flere og flere børn med spiseproblemer.

For den tre-årige Lukas var madproblemerne udløst af helt andre ting, og det tog både tid og mange bekymringer at finde frem til, hvad det var.

– Han havde svært ved at finde ro. Når vi havde været til baby-swimming, faldt de andre børn i søvn og sov flere timer. Lukas tog en time om at falde til ro, siger Gitte Christiansen som et af mange eksempler på, hvordan Lukas' situation var.

Da Lukas kom i dagpleje reagerede han voldsomt, hver gang der skete ting, som var udenfor rammerne. Gæstebørn, legestue, ture ud af huset, alt sammen noget, der var for meget for Lukas.

Hun forsøgte at snakke med først sin sundhedsplejerske og siden med dagplejeren om sin fornemmelse af, at der var noget anderledes ved Lukas, men hun mødte ingen forståelse.

– Sundhedsplejersken sagde, at der bare er nogle børn, der skriger meget og at han måske havde kolik. De råd og den vejledning vi fik, der var noget, der sagde mig, at det var forkert, siger Gitte Christiansen.

Empatien siver

Hun mener helt overordnet, at de ting, som førhen var unormalt, er blevet gjort normalt.

– I dag skal børn bare lære det, hvis de for eksempel er ked af det, når de bliver afleveret i dagplejen. Det, der er unormalt, bliver gjort acceptabelt. Gråd og reaktioner, tydelig tilknytningsadfærd er ikke længere normalt at lytte til og reagere på, empatien for det lille barn siver stille ud af vores kultur, mener Gitte Christiansen.

Men i stedet for at acceptere tingenes tilstand, besluttede Gitte Christiansen sig for selv at finde et svar på, hvad der var i vejen med hendes søn.

– Det var helt tilfældigt, at jeg stødte på Ulla (Lebahn, red.). Jeg skrev en lang besked til hende, og det første hun skrev til mig var, at mit barn var normalt, men at der var noget galt med omgivelserne. Det var en meget dyb lettelse for os, husker Gitte Christiansen.

Parret valgte i første omgang at søge kommunal hjælp, men de mente ikke, at de blev mødt med den forventede ekspertise, og valgte derfor at afbryde samarbejdet.

– Det var da meget grænseoverskridende, og jeg havde ondt i maven over det. Men det, der gjorde mest ondt var, at vi ikke mødte forståelse og nysgerrighed. Dagplejepædagogen sagde blandt andet til os, at når det handlede om reaktioner i hjemmet, så måtte det være forældrene, der var noget galt med. De

var ikke villige til at lytte på de ting jeg havde fundet frem til, siger Gitte Christiansen.

Hun forklarer, at familien fik at vide, at de som forældre ikke var i stand til at sætte grænser for deres børn, og at opdrage dem. Men det ville Gitte Christiansen ikke acceptere. Hun læste en masse om sensitive børn, og fik kontakt til flere behandlere. Her blev Gitte Christiansen bekræftet i, at Lukas er sensorisk intolerant.

– Vi har haft vores læge med indover hele vejen, og han mente, at Lukas var dybt stresset i sin hverdag. Han fik det faktisk værre og værre, havde svært ved at koncentrere sig, og finde ro, og

han begyndte på ritualer og faste mønstre, som var på vej i en helt forkert retning, siger Gitte Christiansen.

Honningmadder

Det var også her, at Lukas' madproblemer opstod.

– Han har aldrig haft problemer med at spise, og jeg ammede ham fuldt ud i seks måneder og supplerende til han var et år og syv måneder. Han har altid været meget nysgerrig på mad, men det blev mere og mere selektivt, hvad han ville spise. Der var meget få ting, han ville spise, en af dem var rugbrødsmad med honning. Familien fik gode råd og værktøjer fra Ulla Lebahn for at få

Lukas tilbage til sine gode spisevaner.

Familien valgte at tage Lukas ud af dagplejen for at give ham ro, men oveni de mange bekymringer over Lukas' trivsel og den manglende forståelse fra omgivelserne, så valgte familiens dagplejer og den mødregruppe, som Gitte Christiansen var med i sammen med Lukas' lillesøster, at lave en indberetning til kommunen på familiens to børn.

– At blive angrebet på ens forældre er nok noget af det værste, man som forældre kan opleve. Jeg var ked af det, men også bange for, hvad det betød. Vi havde masser af udfordringer i forhold til Lukas, men det var

TEMA BØRN OG MAD

Lukas (forrest) trives i dag langt bedre end tidligere, og han får lov til at gå hjemme hos mor, Gitte Christiansen og lillesøster Olivia, mens far, Søren Christian, forsørger familien. Foto: Chresten Bergh

"

Vi har haft vores læge med indover hele vejen, og han mente, at Lukas var dybt stresset i sin hverdag. Han fik det faktisk værre og værre, havde svært ved at koncentrere sig, og finde ro, og han begyndte på ritualer og faste mønstre, som var på vej i en helt forkert retning.

GITTE CHRISTIANSEN

"

At blive angrebet på ens forældre er nok noget af det værste, man som forælder kan opleve. Jeg var ked af det, men også bange for, hvad det betød. Vi havde masser af udfordringer i forhold til Lukas, men det var pludselig ingenting i forhold til det, vi nu stod med.

GITTE CHRISTIANSEN

pludselig ingenting i forhold til det, vi nu stod med.

Familien var igennem et ubehageligt forløb med møder med kommunens folk, og hvor blandt andre Ulla Lebahn lavede en faglig udtalelse på familien og deltog i et fælles møde.

Jeg skrev en 32 sider lang redegørelse til kommunen, og deres socialrådgiver var her. De har lukket begge sager og har erkendt, at vi har læst vores børn rigtigt og handlet på det.

Idag har familien afsluttet samarbejdet med Ulla Lebahn, men de har fortsat kontakt til to andre behandlere. Gitte Christiansen går hjemme med de to børn, og hun erkender, at familien med

deres tilgang til børnene gør mange ting anderledes, og at det nogle gange giver løftede øjenbryn fra omgivelserne. Hun vurderer, at hendes søn er rigtigt godt på vej, men der ærgrer hende, at omgivelserne ikke er lydhøre overfor dem, der gør tingene lidt anderledes og for ny viden og forskning indenfor sensitive børn.

Ulla Lebahn har betydet alt i den her situation. Hun var det første menneske, hvor jeg oplevede, at blive mødt med forståelse, at det var helt rigtigt. Jeg har det godt med, at jeg ved, at jeg har handlet korrekt, tænkt hvis jeg bare havde accepteret situationen.

Lukas (til højre) trives godt med at gå hjemme med sin mor og lillesøster Olivia. Hans forældre er enige om, at det skal være en lille skole han skal i, når den tid kommer, et sted, hvor konkurrence og resultater ikke er vigtigt.

Foto: Chresten Bergh